

[Gert Petersen]

Årsagen er ikke politisk på nogen måde, men det er jo en ringe trøst for den, som det går ud over.

Jeg kan heller ikke lade være med at nævne de tendenser, man kan opleve i England, og som har ført til, at en betydelig gruppe i England nu siger, de vil have en forfatning, ligesom de har i andre europæiske lande. Det skyldes jo, at fru Thatcher er en ubegrænset ytringsfrihed, ubegrænset adgang til information – bortset fra de meget snævre områder, som vi alle kan være enige om vi skal holde uden for – jeg var lige ved at sige noget nær en by i Rusland. Jeg synes, det er betænkeligt, men jeg må bare konstatere, at jeg er helt sikker på, at fru Thatcher ikke kommer igennem med den politik, lige så vel som jeg konstaterer, at vi herhjemme hos os, trods de kritiske bemærkninger, jeg er kommet med, har bevæget os umådelig meget fremad siden 1920'erne og 1930'erne, da bøger også blev forbudt i Danmark, og det havde ikke noget at gøre med situationen efter 1933, jeg taler om 1920'erne og situationen før 1933.

Vi har bevæget os meget langt frem, og som sagt tror jeg ikke, at det ender så slemt i England. Det hænger sammen med, at vi har en fri offentlig meningsdannelse. Det er afgørende, og ideen om nødvendigheden af en fri offentlig meningsdannelse breder sig. Derfor ser jeg med en vis fortrøstning på de personlige menneskerettigheders fremtid i vores verdensdel. På Wien-konferencen skabte staterne et redskab, som den offentlige mening vil vide at tage i brug i stadig flere lande, det er jeg helt overbevist om.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det, der stødte mig lidt ved hr. Gert Petersens ordførertale, var faktisk, at hr. Gert Petersen nærmest plæderede for, at der var færre overtrædelser af menneskerettighederne i de stater, der har et etpartisystem. Sådan forstod jeg det. Det vil jeg da egentlig gerne have en nærmere dokumentation for.

Så syntes jeg, hr. Gert Petersen var lidt pæn over for Sovjet – nu ved jeg godt, det er moderparti – men han var lidt pæn i spørgsmålet om staffereglerne vedrørende statens – man sagde det så pænt – renommé. Jeg synes, at jeg vil sige her, at det drejer sig om straffelovens artikel 70

og 190 i Sovjetunionen, og dér taler man ikke om noget med renommé, nej, man taler om ansvaret for antisovjetisk agitation og for løgnagtig bagvaskelse og opspind om statssystemet, og så har det jo en smuk udlægning, når der bliver talt om renommé.

Så til slut – og det glemte hr. Gert Petersen at sige – siger man fra sovjetisk side, at man ikke mener, at man bør ophæve, det vil sige afskaffe ansvaret her, og det vil sige afskaffe artikel 70 og artikel 190. Så selv om glasnost er indført, er man slet ikke nået så langt, som hr. Gert Petersen giver udtryk for.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det kan gøres meget kort. De to paragraffer er en skandale, de er rystende, og de er lige rystende, hvad enten de findes i Tyrkiet eller i Sovjetunionen, det er helt klart.

Mine informationer er, at de to paragraffer ikke er blevet anvendt i Sovjet i de sidste 2–3 år, og at de, så vidt de jurister, jeg har talt med, kan oplyse, vil forsvinde, men vi får selvfølgelig at se, hvordan det går. Vi insisterer fra vores side naturligvis på, at de skal forsvinde, og så insisterer hr. Knud Lind selvfølgelig også på, at de skal forsvinde, ikke bare i Sovjetunionen, men også i Tyrkiet, hvor vi har helt de samme paragraffer. Det er godt, for så kan vi arbejde sammen om det.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg er ked af at sige det, for faktisk burde hr. Gert Petersen pr. definition være bedre orienteret end jeg om de sovjetiske forhold. Da jeg var i Moskva for ikke ret lang tid siden, var man så venlig at give mig en bog om menneskerettighederne – hvis jeg må have lov til at citere om de paragraffer, som hr. Gert Petersen mener nu glider ud – og dér siger man på side 24:

»Jeg mener ikke, at man bør ophæve, dvs. afskaffe, ansvaret for statsfjendtlige handlinger. En af straffelovens funktioner er nemlig også at beskytte staten. Straffeloven beskytter individet, beskytter samfundet, beskytter borgernes og samfundsorganisationernes økonomiske og sociale rettigheder, og den beskytter også staten.«